

Minu Raamatukogu

Side raamatutega tekkis mul juba varases eas. Olin esimene oma lasteaiarühmas, kes lugema õppis ning tassisin tihti erinevaid raamatuid kodust teistele ettelugemiseks kaasa. Seetõttu olen ka erinevalt teistest tüdrukutest enamus Disney printsessifilmide asemel nende muinasjutte lugenud.

Esimesse klassi minnes tutvustati meile Haapsalu Lasteraamatukogu ning üsna pea sai see peamiseks peale tunde olemise kohaks. Enamus nädalast veetsime klassiõdedega kas lugemissaalis lugedes või teisel korrusel mängides. Raamatukogutöötajatele olime tuttavad, sest tihti pidid nad meid noomima tulema, et me vaiksemalt oleksime või oli mõni raamat koju ununenud ja tagastamise tähtaeg oli pikalt üle. Vahepeal, kui keegi mõne uue raamatu või seeria leidis, tegime me võistluse, kumb enne läbi või rohkem jõuab lugeda. Niimoodi avastasin mitmeid erinevaid raamatuid, mis jäid mulle kauaks meelde. Lisaks käisime ka koolivaheaegadel raamatukogu korraldatud üritustel. Kolm raamatut, mida me kogu aeg raamatukogus lugemas käisime ja mille üle me kaklesime, kes koju saab need võtta, olid “Õuduste kool”, “Tüdruk veiniplekiga kleidis” ning raamat müütilistest koletistest. Need tundusid algklassi ealisena kõige õudsemad raamatud üldse.

Kui me veidi vanemaks saime, jäi raamatukogu samaks, aga raamatud muutusid. Nüüd oli mäng see, kes leiab uue ja põnevama noorteromaani, mille järel siis kõik raamatukogus käima hakkasid, et seda koju laenutada ja esimesena läbi lugeda. Vahel andsid raamatukogutöötajad meile raamatuid, mis olid nii uued, et neid ei olnud jõudnud veel isegi riiulile panna. Enam me väga teisel korrusel mängimas ei käinud, pigem kas lugesime allkorrusel tugitoolides või läksime kohe koju laenutatud raamatuid lugema. Sel ajal avastasime ka allkorruselt arvuti, milles mängimas käisime. Lisaks kooliajale käisin tihti ka suvel raamatukogus, kuna klassijuhataja andis meile alati pikad nimekirjad raamatutest, mis võiks suvevaheajal läbi lugeda. Tavaliselt võtsin ma u 3 raamatut korraga.

Mida vanemaks ma sain, seda raskem tundus leida huvitavaid raamatuid, seetõttu käisin algkooli lõpus ma raamatukogus üsna harva, põhiliselt ainult kohustusliku kirjanduse jaoks. Peale algkooli lõppu ma enam sinna raamatukokku ei sattunud. Tol ajal hakkasin ma üldse

vähem raamatuid lugema ning vajalikud raamatud võtsin kas kooli- või keskraamatukogust. Üks hetk, mõni aasta tagasi, kui mul 10-aastane õepoeg koolivaheajal külas oli, läksin ma temaga lasteraamatukokku. Tal oli vaja läbi lugeda "Printsess herneteral". Raamatukogu uksest sisse astudes tekkis täielik nostalgia tunne. Pealtnäha polnud midagi muutunud, kõik oli täpselt sama, isegi töötajad olid samad. Päris soe tunne tekkis. See raamatukogu jääb mulle igaveseks südamesse ning loodetavasti, kui ma peaksin Haapsallu tagasi kolima ja mul endal lapsed sünnivad, saavad nemad sama moodi seal käia nagu mina.